

Sygn. akt VI P 261/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. T. (1)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę, wydanie świadectwa pracy

oraz z powództwa wzajemnego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko P. T. (1)

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz P. T. (1) kwotę 4.550,62 zł (cztery tysiące pięćset pięćdziesiąt złotych sześćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2015 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za okres od 1 kwietnia 2015 roku do 9 maja 2015 roku,
2. nakazuje (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wydać P. T. (1) świadectwo pracy za okres od dnia 10 marca 2015 roku do dnia 9 maja 2015 roku,
3. oddala powództwo P. T. (1) w pozostałej części,
4. oddala powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w całości,
5. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz P. T. (1) kwotę 1.062 zł (jeden tysiąc sześćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,
6. nakazuje pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 455,04 zł (czteryście pięćdziesiąt pięć złotych cztery grosze) tytułem kosztów sądowych,
7. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.062,02 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt dwa złote dwa grosze).

Sygn. akt VI P 261/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 maja 2015 roku (data na kopercie) powód P. T. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 5.432,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności do dnia zapłaty tytułem niewypłaconego mu wynagrodzenia za pracę.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był zatrudniony w pozwanej spółce w okresie od 10 marca 2015 roku do 9 maja 2015 roku, nie otrzymał zaś od pozwanej wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 9 maja 2015 roku. Powód dodał, że dnia 23 kwietnia 2015 roku złożył wypowiedzenie umowy o pracę, jednak pracodawca zażądał od niego podpisania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem, grożąc rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia w przypadku braku zgody powoda. Ostatecznie powód odmówił podpisania porozumienia rozwiązującego umowy o pracę, po czym pozwany zażądał od niego zwrotu narzędzi pracy, co powód potraktował jako zwolnienie go z obowiązku świadczenia pracy.

Pismem procesowym z dnia 22 lipca 2015 roku powód rozszerzył powództwo wnosząc dodatkowo o wydanie na jego rzecz przez pozwaną spółkę świadectwa pracy za okres od dnia 10 marca 2015 roku do dnia 9 maja 2015 roku. Sprecyzował on również, iż wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem głównym kwoty 5.432,49 zł od dnia 11 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

(pozew – k. 1 – 5, pismo procesowe z dnia 22.07.2015r. – 102 - 108)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 5.432,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę oraz kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(nakaz zapłaty z dnia 28.05.2015r. – k. 13)

Sprzeciwem od powyższego nakazu zapłaty, wniesionym dnia 17 czerwca 2015 roku (data na kopercie), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zaskarżyła ten nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana spółka wskazała, że powód nigdy nie przedłożył jej dokumentu wypowiedzenia umowy o pracę, zaś dnia 24 kwietnia 2015 roku zdał on sprzęt i porzucił pracę, pozwana zaś nie zwalniała go z obowiązku świadczenia pracy. Wobec tego pozwana wskazała, że powód nie wykonywał dla niej od dnia 24 kwietnia 2015 roku żadnej pracy, stąd też nie zachowuje prawa do wynagrodzenia za ten okres.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła także pozew wzajemny przeciwko P. T. (1), żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 2.201,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu nienależnie wypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę za marzec 2015 roku. Spółka wskazała, że powód wadliwie wykonywał swoją pracę za okres od 10 marca 2015 roku do 23 kwietnia 2015 roku, pozornie negocjując w imieniu pozwanej umowy z czterema kontrahentami. Kontrahentów tych następnie przejęła inna firma, do której powód odszedł z pozwanej spółki. Pozwana zaś nie miała już żadnego kontaktu z tymi kontrahentami, pomimo wcześniejszych zaawansowanych negocjacji co do zawarcia umów. Ponadto powód nie wykonywał również swych obowiązków wynikających z § 3 załącznika do umowy o pracę.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 21 – 24, pozew wzajemny – k. 77 - 83)

W odpowiedzi na pozew wzajemny powód (pozwany wzajemny) wniósł o jego oddalenie w całości wskazując, że prawidłowo wykonywał on swoje obowiązki w ramach negocjacji zawarcia umowy z kontrahentami. Powód wskazał, że nie może on odpowiadać za ostateczny brak zawarcia umów przez pozwaną spółkę, ze swej strony bowiem powód prawidłowo prowadził negocjacje. Dodał on również, że nie jest prawdą, że przeszedł do firmy konkurencyjnej, bowiem jego nowy pracodawca prowadzi działalność gospodarczą inną od profilu działalności pozwanej spółki.

(odpowiedź na pozew wzajemny – k. 102 – 108)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. T. (1) był zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny od dnia 10 marca 2015 roku do dnia 9 czerwca 2015 roku. Wynagrodzenie powoda wynosiło 4.210,18 zł brutto miesięcznie, wypłacane najpóźniej do 10-ego dnia następnego miesiąca. W treści umowy wskazano 2-tygodniowy okres wypowiedzenia. Powód był zatrudniony na stanowisku specjalisty (...) ds. Obsługi Klientów. Powód otrzymał wynagrodzenie za marzec 2015 roku w wysokości 3.062,02 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę – k. 7 – 8, zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 100)

Powód w pozwanej spółce zajmował się pozyskiwaniem klientów oraz ich obsługą, negocjowaniem zawarcia ewentualnych umów przez klientów z pozwaną spółką. Powód dzwonił do klientów, wysyłała e-maile, składał sprawozdania H. T. (1), jeździł do klientów samochodem służbowym. Powód aktualizował również dane klientów w bazie (...). Przyszedł on do pozwanej jako doświadczony pracownik; wskazał on, że ma kontakty z kilkoma klientami. W toku swej pracy w pozwanej spółce powód zdołał nawiązać kontakty z czterema spółkami – (...)S.A., (...)S.A., (...)oraz (...) S.A. – z którymi negocjował zawarcie umów związanych z usługami reklamowymi w internecie. Po odejściu powoda z pozwanej spółki nie doszło ostatecznie do zawarcia umów z tymi czterema podmiotami, ponadto trzy z nich - (...)S.A., (...) S.A. i (...) - w ogóle nie zawierały umów na wykonanie takich usług z jakimkolwiek innym podmiotem. (...)S.A. oświadczył z kolei, że nie zawarł takiej umowy bezpośrednio z powodem P. T. (1). Ponadto powód doprowadził do zawarcia przez pozwaną umowy z firmą, w której pracował znajomy powoda, który zgodził się na zawarcie tej umowy, gdyż powód polecił mu pozwaną spółkę.

(dowód: pismo spółki (...)S.A. – k. 141, zeznania świadka J. P. – k. 159, zeznania świadka K. C. – k. 161 – 162, pismo spółki (...)S.A. – k. 175, pisma spółki (...) S.A. – k. 179 i k. 202 - 203, notatka urzędowa – k. 199, zeznania powoda P. T. (1) – protokół rozprawy z dnia 02.06.2016r. od 00:14:09 do 00:27:24, zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 10.10.2016r. od 00:02:48 do 00:07:34, zeznania świadka P. T. (2) – protokół rozprawy z dnia 10.10.2016r. od 00:11:30 do 00:20:57)

Dnia 23 kwietnia 2015 roku pracodawca przedstawił powodowi do podpisania porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę z dniem 9 czerwca 2015 roku. Powód odmówił podpisania porozumienia, po czym pracodawca wezwał go do zdania sprzętu – telefonu, laptopa i modemu wraz z dwoma kartami SIM, które powód zdał w tym samym dniu. Po dniu 23 kwietnia 2015 roku powód nie stawiał się już do pracy w pozwanej spółce, nie miał on również możliwości w tym okresie świadczyć pracy na rzecz pozwanej, ponieważ oddał przekazany mu sprzęt w postaci telefonu i laptopa z kartami SIM. Pracodawca również nie wzywał powoda do świadczenia pracy.

(dowód: porozumienie rozwiązujące umowę o pracę – k. 11, protokół zdania sprzętu – k. 10, zeznania świadka K. C. – k. 161 – 162)

Pozwana spółka wypłaciła na rzecz powoda przelewem z dnia 9 kwietnia 2015 roku kwotę 2.200,42 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za marzec 2015 roku.

(dowód: potwierdzenie przelewu – k. 39)

Decyzją z dnia (...). ZUS (...)w W. odmówił powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 maja 2015 roku do 4 czerwca 2015 roku.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 29.06.2015r. – k. 109)

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka H. T. (1) (k. 159 – 161) w zakresie, w jakim świadek ten wskazuje na obowiązki powoda oraz na fakt ich niewykonywania przez powoda. Sąd miał bowiem na uwadze, że zakres obowiązków powoda świadek opiera na dokumencie w postaci załącznika do umowy o pracę, który to dokument nie został podpisany

przez powoda, nie ma go również w aktach osobowych powoda. Stąd też Sąd uznał, że powodowi w rzeczywistości nigdy nie przedstawiono tego dokumentu zawierającego zakres jego obowiązków, tym samym więc nie sposób oceniać wykonanie przez niego tych obowiązków. Ponadto Sąd zauważył, że z zeznań świadka K. C. wynika, że zakres obowiązków był przekazywany powodowi ustnie, co również potwierdza, że dokument w postaci zakresu obowiązków nigdy powodowi nie został przedstawiony. Ponadto Sąd miał na uwadze, że również w aktach osobowych powoda brak jest dokumentu przedstawiającego jego zakres obowiązków. Z powyższych względów Sąd nie oparł się również na dowodzie z dokumentu z k. 32 – 34, brak jest bowiem jakiegokolwiek potwierdzenia, aby dokument ten został przedstawiony powodowi; nie jest on również podpisany, stąd też nie sposób uznać, aby powód miał świadomość, iż powinien wykonywać wszelkie wskazane w tym dokumencie czynności.

Sąd nie dał wiary również zeznaniom zarówno świadka H. T. (1) jak i świadka K. C. (k. 161 – 162) w zakresie, w jakim świadkowie ci wskazują, że powód miał nie wykonywać swoich obowiązków oraz że wykasował on wszystkie dane kontaktowe i maile do firm, z którymi się kontaktował. W ocenie Sądu zeznania te nie znajdują bowiem potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Sąd miał na uwadze, że świadek H. T. (1) zeznał, że odzyskana została część rzekomo skasowanych przez powoda maili, pozostałe zaś nie zostały odzyskane, gdyż koszty tego idą w tysiące. Jednocześnie jednak brak jest jakiegokolwiek rachunku, czy też umowy potwierdzających faktycznie wykonanie na rzecz pozwanej usługi polegającej na odzyskiwaniu skasowanych maili. Brak jest również potwierdzenia prowadzenia dalszych kontaktów przez pozwaną po zwolnieniu powoda z czterema spółkami, z którymi powód prowadził negocjacje. W szczególności brak jest materiału dowodowego potwierdzającego, że firmy te nie były zainteresowane prowadzeniem rozmów jedynie ze względu na zwolnienie powoda z pozwanej spółki. Jak wynika z ustaleń Sądu żadna z czterech firm nie podpisywała z innym podmiotem umowy na świadczenie usług, jakie były przedmiotem negocjacji prowadzonych przez powoda jako jeszcze pracownika pozwanej spółki. Również z zeznań świadków M. S. i P. T. (2) wynika, że nie mieli oni żadnych dodatkowych kontaktów z powodem, poza kontaktami wynikającymi z pracy powoda w pozwanej spółce. Ponadto Sąd zauważył, że powód pozyskał dla pozwanej jednego klienta w postaci swojego znajomego, gdyby zaś powód rzeczywiście nie chciał pracować dla dobra swego zakładu pracy, to nie poleciliby przecież swojemu znajomemu zawarcia umowy z pozwaną. Co do wykonania tej umowy oraz płatności, to z zeznań świadka J. P. wynika, że to pozwana nie chciała rzetelnie wykonać kampanii reklamowej będącej przedmiotem umowy. Ponadto pozwana nie udowodniła żadnych problemów z płatnością ze strony J. P., który zeznał, że musiał pozwanej zapłacić z góry umówioną kwotę. Z materiału dowodowego nie wynika również, aby powód w rzeczywistości przejął do jakiegokolwiek innej firmy klientów, z którymi negocjował z ramienia pozwanej spółki. Całokształt powyżej wskazanych okoliczności przemawia przeciwko uznaniu za prawdziwe zeznań świadków H. T. (1) oraz K. C., które to zeznania w ocenie Sądu są jedynie elementem przyjętej na użytek niniejszego postępowania strategii pozwanej, która stara się wykazać, że powód w rzeczywistości nie wykonywał swojej pracy i działał na szkodę pozwanej. Sąd miał bowiem na uwadze, że obaj świadkowie są pracownikami pozwanej spółki. Ponadto świadek H. T. (1) w rzeczywistości jest osobą podejmującą decyzje w tej spółce, o czym świadczy fakt, że to on sam zatrudnił powoda i to z nim powód rozmawiał na temat zakończenia swego stosunku pracy. Wobec powyższego zeznania obu tych świadków nie zostały przez Sąd uznane za wiarygodne.

Sąd oparł się natomiast na zeznaniach P. T. (1), które w ocenie Sądu należy na podstawie całokształtu materiału zebranego w sprawie, a także w kontekście odmówienia wiarygodności zeznaniom świadków H. T. (1) oraz K. C., uznać za wiarygodne w całości. Sąd w szczególności zwrócił uwagę na sam fakt wręczenia przez powoda pracodawcy wypowiedzenia umowy o pracę. Co prawda dokument z k. 9 akt sprawy nie jest podpisany, jednak z zeznań świadka H. T. (1) wynika, że powód faktycznie w dniu 23 kwietnia 2015 roku zakomunikował mu, że „nie będzie świadczył stosunku pracy dla spółki” (k. 160). W ocenie Sądu należy więc przyjąć, że powód faktycznie wypowiedział umowę o pracę, co zakomunikował swojemu pracodawcy.

Sąd uznał ponadto za wiarygodne w całości zeznania świadka J. P. (k. 159), znajdują one bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, sam pozwany bowiem przyznał, iż w wyniku pracy powoda została zawarta jedna umowa z innym podmiotem.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadka M. S. (protokół rozprawy z dnia 10.10.2016r. od 00:02:48 do 00:07:34), które znajdują potwierdzenie w treści pisma spółki (...)S.A. z k. 175 akt sprawy. Także zeznania świadka P. T. (2) zasługują na danie im wiary w całości, są one zgodne z oświadczeniem spółki (...) S.A. z k. 179 i k. 202 – 203 akt sprawy. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż zeznania obu tych świadków przemawiają również przeciwko argumentacji pozwanej spółki, jakoby powód miał świadomie przejąć klientów, z którymi prowadził negocjacje podczas pracy w pozwanej spółce.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd zajął się analizą roszczenia powoda (pозwanego wzajemnego) o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 9 maja 2015 roku.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód był zatrudniony w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę zawartej na okres do dnia 9 czerwca 2015 roku. Sąd ustalił, że powód ustnie wyraził chęć pracy dla innej spółki i zwolnienia się z pozwanej. Pozwana więc zaproponowała rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, ale dopiero z dniem 9 czerwca 2015 roku, na co powód się nie zgodził, przedstawiając jednocześnie wypowiedzenie umowy o pracę.

W związku z powyższym w ocenie Sądu należy uznać, że powód skutecznie wręczył wypowiedzenie umowy o pracę pozwanemu pracodawcy. Oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem zostało więc przedstawione pozwanej dnia 23 kwietnia 2015 roku, z treści umowy o pracę wynika zaś, że umowa o pracę rozwiązywała się za 2-tygodniowym okresem wypowiedzenia. Z treści art. 34 pkt. 3 KP wynika, że okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na okres próbny wynosi 2 tygodnie, jeśli okres ten wynosił 3 miesiące, tak jak w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego Sąd ustalił, że umowa o pracę rozwiązała się z upływem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, a więc z dniem 9 maja 2015 roku.

Należy przejść w tym miejscu do kwestii należnego powodowi wynagrodzenia za pracę. Pozwana spółka wypłaciła powodowi jedynie wynagrodzenie za marzec 2015 roku, nie płacąc mu w ogóle wynagrodzenia za kwiecień oraz pierwsze 9 dni maja 2015 roku.

Zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Jednocześnie ustawodawca w dalszej części wskazuje również, że za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią.

W niniejszej sprawie powód do dnia 23 kwietnia 2015 roku niewątpliwie wykonywał pracę, o czym świadczą wiadomości mailowe przedstawione przez pozwaną w toku postępowania. Z wiadomości tych wynika, że powód kontaktował się w sprawach negocjacji umów na usługi reklamy internetowej z potencjalnymi kontrahentami pozwanej spółki, wykonywał więc swoje obowiązki na stanowisku handlowca. W ocenie Sądu prawo powoda do wynagrodzenia za ten okres, tj. od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 23 kwietnia 2015 roku, jest oczywiste i wynika wprost z art. 80 zd. 1 KP.

Sąd nie stwierdził, analizując korespondencję mailową, aby powód w rzeczywistości jedynie pozornie wykonywał swoją pracę. Pozwana postawiła zarzut takiej pozorności pracy powoda, jednak zarzut ten nie został w żaden sposób w toku postępowania udowodniony, pomimo iż ciężar jego udowodnienia spoczywał na Spółce zgodnie z art. 6 KC w zw. z art. 300 KP. W szczególności nie zostało przez stronę wykazane, aby powód faktycznie nie miał na celu zawarcia przez pozwaną umów z czterema podmiotami, z którymi negocjował. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż z zeznań powoda wynika, że oprócz w/w negocjacji, w ramach swoich obowiązków pracowniczych wykonywał również liczne telefony i maile celem marketingu i oferowania usług pozwanej innym podmiotom. Dodatkowo Sąd ustalił na podstawie zeznań

świadka J. P., że powód doprowadził do zawarcia przez pozwaną umowy z jedną firmą, w której pracował znajomy powoda. Już sam fakt, iż powód polecił pozwaną spółkę swojemu znajomemu świadczy o tym, iż powód poważnie traktował swoje obowiązki pracownicze i zależało mu na sukcesie pozwanej; nie sposób bowiem uznać, aby powód tylko pozornie wykonywał pracę dla pozwanej i jednocześnie polecał usługi pozwanej swoim znajomym.

Wynika stąd więc, że powód faktycznie wykonywał swoją pracę aż do dnia 23 kwietnia 2015 roku (ostatni mail do M. D., reprezentującego w negocjacjach (...), został przez powoda wysłany dnia 23 kwietnia 2015 roku o godzinie 10:40), stąd też zachowuje on prawo do wynagrodzenia za ten okres.

Odnosnie z kolei okresu od dnia 24 kwietnia 2015 roku do dnia 9 maja 2015 roku niewątpliwie powód nie świadczył wówczas pracy na rzecz pozwanej spółki. Jak wyżej wskazano, art. 80 zd. 2 KP stanowi, że za czas niewykonywania pracy pracownikowi przysługuje wynagrodzenie jedynie w sytuacji, gdy odrębne przepisy prawa pracy to przewidują. W pozwanej spółce nie funkcjonował żaden regulamin pracy, bądź regulamin wynagradzania, który mógłby być źródłem prawa pracy, stąd też należy poszukać szczególnych regulacji ustawowych, które mogą znaleźć w niniejszej sprawie zastosowanie. Zgodnie z art. 81 § 1 KP pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie w wysokości 60% jego dotychczasowego wynagrodzenia za pracę. Przesłankami przyznania takiego wynagrodzenia są: gotowość pracownika do pracy oraz doznanie przez niego przeszkód ze strony pracodawcy. Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że powód nie mógł w okresie od dnia 24 kwietnia 2015 roku do dnia 9 maja 2015 roku wykonywać pracy dla pozwanego, nie miał on bowiem narzędzi pracy, które zdał dnia 23 kwietnia 2015 roku. Jednocześnie w ocenie Sądu należy uznać, iż powód przez czas okresu wypowiedzenia był gotowy do świadczenia pracy. Z ustaleń Sądu wynika, że dnia 23 kwietnia 2015 roku oświadczył on co prawda, że nie zamierza pracować dalej dla pozwanej spółki, jednak z zeznań powoda jak i dokumentu wypowiedzenia wynika, że był on świadomy tego, iż musi pracować jeszcze przez 2-tygodniowy okres wypowiedzenia. Tym samym powód mając tę świadomość chciał dalej pracować przez ten okres wypowiedzenia. Praca jednak została mu uniemożliwiona, gdyż nie posiadał on telefonu służbowego, za pomocą którego mógłby się kontaktować z klientami, nie miał on też laptopa służbowego, z którego mógłby wysłać maile dotyczące dalszych negocjacji.

Tym samym uznać należy, że spełnione są obie przesłanki z art. 81 § 1 KP, co przemawia za uznaniem, iż powodowi za okres od 24 kwietnia 2015 roku do 9 maja 2015 roku należy się wynagrodzenie w wysokości 60% wynagrodzenia wynikającego z umowy o pracę. Wynagrodzenie powoda zapisane w jego umowie o pracę wynosiło 4.210,18 zł brutto miesięcznie. Powodowi należy się wynagrodzenie za cały kwiecień 2015 roku i pierwsze 9 dni maja 2015 roku. Jednak w kwietniu za dni od 1 kwietnia do 23 kwietnia należy mu się wynagrodzenie w wysokości 100%, zaś za dni od 24 kwietnia do 30 kwietnia – w wysokości 60%.

1. Stąd też jego wynagrodzenie za okres od 1 kwietnia do 23 kwietnia 2015 roku wyniesie 3.227,80 zł ($23/30 \times 4.210,18 \text{ zł} = 3.227,80 \text{ zł}$).

2. Z kolei wynagrodzenie za okres od 24 kwietnia do 30 kwietnia 2015 roku w wysokości 100% powinno wynieść 982,38 zł, zaś w związku z tym, iż zgodnie z art. 81 § 1 KP powodowi należy się 60% tego wynagrodzenia ostatecznie należna mu kwota wynagrodzenia za ten okres wyniesie 589,43 zł ($60\% \times 982,38 \text{ zł} = 589,43 \text{ zł}$).

3. Za okres od 1 maja do 9 maja 2015 roku z kolei powodowi należy się wynagrodzenie w wysokości 60% wynagrodzenia należnego, a więc w wysokości 733,39 zł ($9/31 \times 4.210,18 \text{ zł} = 1.222,31 \text{ zł}$; $1.222,31 \text{ zł} \times 60\% = 733,39 \text{ zł}$).

Podsumowując, Sąd zasądził na rzecz P. T. (1) tytułem wynagrodzenia za okres od 1 kwietnia 2015 roku do 9 maja 2015 roku kwotę 4.550,62 zł ($3.227,80 \text{ zł} + 589,43 \text{ zł} + 733,39 \text{ zł} = 4.550,62 \text{ zł}$).

W pozostałej części roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia za pracę podlega oddaleniu. Odnosnie z kolei daty początkowej naliczania odsetek Sąd zasądził świadczenie główne wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2015 roku do

dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem powoda w tym zakresie, mając na uwadze że wynagrodzenie za pracę powinno być powodowi wypłacone najpóźniej w ostatnim dniu jego stosunku pracy, a więc w dniu 9 maja 2015 roku.

Kolejnym roszczeniem podniesionym przez powoda jest roszczenie o wydanie mu świadectwa pracy za okres od dnia 10 marca 2015 roku do dnia 9 maja 2015 roku. Zgodnie z art. 97 § 1 KP w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Jak ustalono w toku niniejszego postępowania należy przyjąć, że stosunek pracy pomiędzy powodem, a pozwaną spółką rozwiązał się z dniem 9 maja 2015 roku. Tym samym niezwłocznie po tym dniu pozwana spółka powinna wydać powodowi świadectwo pracy dokumentujące przebieg jego zatrudnienia oraz sposób jego zakończenia w formie wypowiedzenia przez pracownika. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika jednak, że pozwana nie wydała powodowi takiego świadectwa pracy, stąd też jego roszczenie w tym zakresie należy uznać za zasadne.

W tym miejscu należy przejść do roszczenia pozwanej spółki (powoda wzajemnego) o zasądzenie na jej rzecz od powoda (pozwanego wzajemnego) odpowiedniej kwoty tytułem zwrotu wynagrodzenia za marzec 2015 roku. Jak to już wyżej wskazano pracownik, zgodnie z art. 80 KP, zachowuje prawo do wynagrodzenia za pracę wykonaną. Jednocześnie w ocenie Sądu należy uznać, że powód niewątpliwie wykonywał w marcu 2015 roku pracę na rzecz pozwanej spółki, o czym świadczy korespondencja mailowa, z której wynika, że w imieniu pozwanej negocjował warunki zawarcia umów z potencjalnymi kontrahentami. Pozwana wskazała jednak na regulację z art. 82 § 1 KP, zgodnie z którą za wadliwe wykonanie z winy pracownika produktów lub usług wynagrodzenie nie przysługuje. Warto wskazać, że warunkiem utraty prawa do wynagrodzenia z tytułu wadliwego wykonania produktów lub usług jest wina podmiotowa pracownika (tak też: A. Sobczyk (red.), Kodeks pracy. Komentarz, wyd. 2, Warszawa 2015, str. 439). Wynika stąd wymóg istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków przez konkretnego pracownika a wykonaniem wadliwego produktu lub usługi. Ciężar udowodnienia tej winy spoczywa na pracodawcy.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu pozwana spółka nie zdołała wykazać, aby powód w marcu 2015 roku nienależycie wykonywał swoje obowiązki, co miało skutkować wadliwym wykonaniem przez niego usług. Zdaniem Sądu w przypadku działalności pozwanej spółki o wadliwym wykonaniu usługi można mówić w sytuacji, gdyby zostały zawarte umowy z kontrahentami i usługi wykonywane na podstawie tych umów przez pozwaną byłyby wadliwe. W niniejszej zaś sprawie ustalono, że pozwana nie zawarła z czterema kontrahentami, z którymi powód prowadził negocjacje, umów o świadczenie usług reklamowych. Nie sposób więc uznać, że w ogóle doszło do wadliwego wykonania usług (tym bardziej do wadliwego wykonania towarów – pozwana nie prowadziła bowiem działalności polegającej na wytworzeniu towarów).

Tym samym nie ma więc możliwości ustalania ewentualnej winy powoda przy wadliwym wykonaniu usługi – brak bowiem jakichkolwiek wykonanych usług. Wobec powyższego nie jest zasadna argumentacja pozwanej spółki, powołująca się na regulację z art. 82 KP jako podstawę jej roszczenia.

W tym jednak miejscu należy w ocenie Sądu ocenić, czy roszczenie pozwanej (powoda wzajemnego) nie jest zasadne w oparciu o przepisy o zwrocie nienależnego świadczenia. Zgodnie z art. 410 § 1 KC w zw. z art. 405 KC w zw. z art. 300 KP ten, kto uzyskał nienależne świadczenie kosztem innej osoby jest zobowiązany do jego zwrotu. W niniejszej sprawie pozwana argumentowała, że wynagrodzenie wypłacone powodowi za jego pracę w marcu 2015 roku nie powinno być mu przekazane, bowiem w rzeczywistości nie miał on na celu doprowadzenia do zawarcia przez pozwaną, swojego pracodawcę, umów z podmiotami, z którymi negocjował w imieniu pozwanej. Argumentację pozwanej można więc ocenić z punktu regulacji dotyczącej nienależnego świadczenia.

Zgodnie z art. 410 § 2 KC świadczenie jest nienależne, jeśli ten kto je spełnił nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Jak już wyżej wskazano zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Stąd też można się zastanowić, czy powód w ogóle wykonywał swoją pracę, jeśli bowiem uznać, że swej pracy nie wykonywał, wówczas wynagrodzenie wypłacone mu przez pracodawcę mogłoby być uznane za świadczenie nienależne. Wtedy bowiem pracodawca nie jest obowiązany do wypłacenia wynagrodzenia dla pracownika za czas, w którym on pracy nie świadczy, o ile oczywiście nie zajdą szczególne wypadki przewidziane w KP (przykładowo art. 81 KP).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w toku niniejszego postępowania nie wynika jednak, aby powód prowadził negocjacje z czterema potencjalnymi klientami pozwanej ze świadomością, że ostatecznie i tak nie doprowadzi do zawarcia umów przez pozwaną z tymi klientami. Z korespondencji mailowej z k. 41 – 68 akt sprawy wynika, że powód jako pracownik pozwanej prowadził normalną korespondencję z czterema podmiotami, prezentując im ofertę pozwanej, a także odpowiadając na pytania tych podmiotów. W każdym mailu powód posługiwał się formą maila zawierającą w stopce dokładne oznaczenie pozwanej spółki, co automatycznie identyfikowało powoda jako pracownika pozwanej, a więc jednocześnie te cztery podmioty, z którymi powód w imieniu pozwanej negocjował, miały świadomość, iż w rzeczywistości negocjują warunki umowy z pozwaną spółką, a nie tylko z powodem, jako osobą samodzielną co do podpisania umowy. W tej korespondencji mailowej brak również śladu jakiegokolwiek złej woli powoda, który rzekomo nie chciał, aby pozwana finalnie zawarła jakąkolwiek umowę. Także i z pozostałego materiału dowodowego nie wynika, aby powód w marcu 2015 roku nie chciał, aby pozwana zawarła umowę z którymkolwiek z podmiotów, z którymi negocjował.

Wobec powyższego Sąd nie uznał, aby argumentacja pozwanej znajdowała jakiegokolwiek potwierdzenie w faktach. Sąd ocenił, że powód w marcu 2015 roku wykonywał swoją pracę zgodnie z jego obowiązkami, wobec czego należy mu się wynagrodzenie za pracę wykonaną, zgodnie z art. 80 KP. Tym samym więc nie sposób uznać wypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę w marcu 2015 roku za świadczenie nienależne. Również i na tej podstawie roszczenie pozwanej (powoda wzajemnego) podlega oddaleniu.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 KPC. Sąd miał na uwadze, iż w zakresie powództwa głównego pozwana spółka przegrała w 84% (powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.432,49 zł, zaś zasądzono ostatecznie kwotę 4.550,62 zł stanowiącą 84% kwoty dochodzonej pozwem), stąd też powinna ona ponieść koszty procesu w takiej proporcji. Koszty zastępstwa procesowego w związku z roszczeniem powoda głównego wynoszą, zgodnie z regulacją z § 12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 461, ze zm.) w jego brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu, 900,00 zł. To oznacza, że na rzecz powoda od pozwanej należy zasądzić tytułem kosztów zastępstwa w sprawie o roszczenie z powództwa głównego kwotę 756,00 zł ($84\% \times 900,00 \text{ zł} = 756,00 \text{ zł}$). Jednocześnie nie można zapominać, że powód przegrał w 16%, co z kolei oznacza, że od niego na rzecz pozwanej powinny być zasądzone koszty w wysokości 144,00 zł ($16\% \times 900,00 \text{ zł} = 144,00 \text{ zł}$). Po wzajemnym potrąceniu kosztów zastępstwa pozwana powinna na rzecz powoda zapłacić tytułem tych kosztów związanych z dochodzeniem z pozwu głównego kwotę 612,00 zł ($756,00 \text{ zł} - 144,00 \text{ zł} = 612,00 \text{ zł}$).

Sąd miał na uwadze również, że pozwana spółka jako powód wzajemny przegrała co do roszczenia objętego pozwem wzajemnym w całości, stąd też na rzecz powoda (pозwanego wzajemnego) należy również zasądzić kwotę 450,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego związanych z roszczeniem dochodzonym z pozwu wzajemnego. Łącznie więc Sąd zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz P. T. (1) kwotę 1.062 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($612,00 \text{ zł} + 450,00 \text{ zł} = 1.062,00 \text{ zł}$).

Sąd nakazał również pobrać do pozwanej spółki kwotę 228,00 zł stanowiącą opłatę od pozwu obliczaną od ostatecznie zasądzonej na rzecz powoda kwoty wynagrodzenia, mając na uwadze, iż powód jako pracownik wnoszący pozew był zwolniony z mocy ustawy z obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu.

Ponadto Sąd miał na uwadze, iż w toku postępowania zostały poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa koszty dojazdu dla świadka w wysokości 258,00 zł (k. 170 akt sprawy). Sąd nakazał więc pobrać od pozwanej również kwotę

227,04 zł, stanowiącą 88% z kwoty 258,00 zł. Sąd miał tutaj na uwadze, iż należy jako wartość dochodzonych w postępowaniu roszczeń zsumować wartość roszczenia z pozwu głównego oraz z pozwu wzajemnego, co daje łącznie kwotę 7.633,49 zł, z której powód wygrał co do kwoty zasądzonej na jego rzecz oraz co do kwoty dochodzonej pozwem wzajemnym, gdyż powództwo wzajemne zostało oddalone. Łącznie więc powód wygrał w 88%, co oznacza automatycznie, że w zakresie całego procesu pozwany przegrał w 88% i jest obowiązany zwrócić na rzecz Skarbu Państwa 88% kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa tytułem wydatków na koszty dojazdu dla świadka.

Ostatecznie Sąd nakazał więc pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 455,04 zł (228,00 zł + 227,04 zł = 455,04 zł).

W pozostałej części Sąd przejął koszty poniesione tymczasowo na rachunek Skarbu państwa, mając na uwadze, iż nie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, który przemawiałby, zgodnie z regulacją z art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, za pobraniem również od powoda części wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sąd nadał również wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.062,02 zł, zgodnie z regulacją z art. 477² § 1 KPC.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.